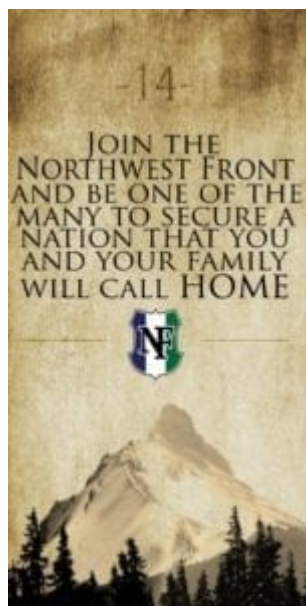

**Northwest
Front**

Greg Johnson: Mohl byste nám stručně vylíčit svůj příběh a říci nám, jak jste se dostal k bělošskému nacionalismu?

Harold Covington: Narodil jsem se v Burlingtonu v Severní Karolíně v roce 1953. Svoji první dávku rasové reality jsem dostal v 15 letech, kdy jsem byl uvržen do integrované střední školy v Chapel Hill v Severní Karolíně, která měla i na tu dobu (1968) velmi špatné standardy, ale i tak to nejde samozřejmě srovnávat s dnešní situací, která panuje v našich školách. Všichni jsme si samozřejmě museli dělat starosti s černochoy ozbrojenými noži, ale nefungovaly dnešní organizované gangy, drogoví dealéři vyzbrojení samopaly a všudypřítomní levicoví radikálové, mezi nimiž je, jak jste si jistě povšimli, mnoho Židů. Homosexuálové v této době nevystřkovali také příliš růžky a drogy ve škole byly jen pivo, tráva a LSD, žádná extáze, kokain, nebo crack.

Nebudu zdlouhavě popisovat, čím jsem si prošel a jaké jsem měl různé strašlivé rasové zkušenosti na střední škole, ale v den, kdy jsem odtam odešel, jsem se rozhlédl a udělal tichý slib, že budu věnovat svůj život tomu, abych nějak zajistil, že žádný mladý bílý člověk si nebude muset znovu projít tím, čím jsem si musel projít já. Zde bych chtěl zdůraznit, že jsem si tehdy neuvědomoval, jak relativně mírné jsou mé problémy a jak hrozné věci se udály za mého života.

Důvody, proč jsem se dostal tam, kde jsem dnes mají v podstatě co dočinění s tím, že můj otec byl psychopat, vyhnal mně z rodinného domu. Tak jsem šel do armády Spojených států bylo mi tehdy 17 let. A získal jsem další negativní rasové zkušenosti, ale ve srovnání s tím, čím je armáda dnes, byla tato další dávka rasové reality jen slabým odvarem. Armáda dnes ve svém zoufalství snížila náborová kritéria natolik, že přijímá drogově závislé, zločince, členy gangů atd.

Prodělal jsem základní výcvik ve Fort Polk v Louisianě, poté jsem byl poslán na pěchotní výcvik ve Fort Jackson v Jižní Karolíně a konečně na Ranger School ve Fort Benning v Georgii. Ve Fort Jackson jsem poprvé vzal do ruky knihu, která se nějakým způsobem dotýkala tématu. Nesla název *Řád Smrtihlava* (The Order of the Death's Head), kterou napsal německý spisovatel Heinz Höhne. Jednalo se o vzácnou studii Třetí říše, kniha byla poměrně objektivní, a tak mě fakticky přivedla k národnímu socialismu. Zůstávám národním socialistou v mém osobním pohledu na svět dodnes. Zatímco jsem byl umístěný ve Schofieldových kasárnách, na Havaii, tak jsem se připojil k Národně socialistické straně bílých lidí (National Socialist White People's Party, NSWPP), kterou založil George Lincoln Rockwell a poté vedl muž se jménem Matt Koehl. Podařilo se mi vytvořit jednotku Strany, která nesla jméno White Servicemen's League, avšak tato neměla dlouhého trvání, zanikla poměrně rychle, avšak za čestných podmínek. V dnešní době, bych za to pravděpodobně skončil ve vězení.

Poté, co jsem odešel z armády, dotáhl jsem to na stálého zaměstnance NSWPP v sídle v El

Monte v Kalifornii, kde jsem pracoval pod vedením dnes již legendárního Lt. Josepha Tommasiho, který byl zavražděn v roce 1975. Poté jsem se stal redaktorem novin Strany, které nesly název *Bílá síla* (White Power) a které vycházely v Arlingtonu ve Virginii. V roce 1974 jsem asi šest měsíců pracoval pro stavební firmu v jihoafrickém Johannesburgu a pak jsem šel do Rhodesie, kde jsem se připojil k rhodéské armádě. V roce 1976 jsem byl deportován z Rhodesie spolu se dvěma americkými kolegy, Ericem Thomsonem a Jeffreyem Spencerem pro naše aktivity v proto-NS straně Rhodesie, která se jmenovala Strana bílých lidí (Rhodesian White People's Party). To je také zajímavým příkladem toho, že konzervativci jsou našim pravým a nejhorším vnitřním nepřítelem. Byl jsem vyhoštěn na osobní rozkaz Iana Smithe a všichni víme, co konzervatismus pana Smithe udělal pro Rhodesii.

Od té doby jsem prošel mnoho hnutí a různých skupin, zkoušel různé přístupy, avšak všechny z nich byly do značné míry slepé uličky, protože v podstatě neexistuje nic, co lze udělat na celoamerické bázi, tak aby to zvrátilo úpadek západní civilizace na tomto kontinentu, alespoň ne bez použití ozbrojených sil, které prakticky řečeno, nebude mít Hnutí nikdy k dispozici.

Od roku 1982 jsem byl více méně na útěku po dobu pěti let, vzhledem k americké právní situaci. Pořád si ještě nejsem jistý, že jsem v naprostém bezpečí, vzhledem k paranoidní povaze našich pánů a vládců a jejich snaze nalézt cokoli, co by mohli použít jako záminku, aby mně mohli postavit vedle Billa Whitea a Matta Halea. Skončil jsem nakonec v Irsku, které v té době nemělo smlouvu o vydávání do Spojených států, kvůli politickým komplikacím s vládou v Dublinu, která nechtěla vydávat četné muže z IRA zpět přes Atlantik.

Hodně jsem se v Irsku naučil. Nechtěl jsem prostě jen sedět v hospodách a hltat Guinness. Četl jsem snad všechny noviny a sledoval RTE a BBC v Severním Irsku, podnikal jsem výlety a mluvil jsem s určitými lidmi (vždy velmi opatrně) a vysedával jsem tiše v některých známých IRA hospodách a pomalu upíjel půllitr nebo dva, poslouchal a pozoroval. V podstatě jsem v Irsku viděl, jak se to dělá revoluce v moderním světě a to ne jako v Německu okolo roku 1930, to bylo pro mne neocenitelné vzdělání.

Je pravdou, že IRA nevyhrála v hlavním slova smyslu, ač to komunisté tvrdí. IRA byla malá skupinka zasvěcených, převážně byla složená z bílé dělnické třídy, tito muži a ženy bojovali proti jedné z nejsilnějších západních demokratických vojenských mocí a zastavili ji a donutili, aby si je raději koupila, namísto aby je rozdrtila. Stejně jako Rocky Balboa i oni vydrželi plných patnáct kol s Godzillou a na konci stále hrdě stáli. Lze z tohoto příkladu čerpat silné ponaučení, jakožto i z mnoha jiných událostí v druhé polovině 20 století. Revoluce na západě je možná.

V důsledku toho, co Morris Dees udělal s pastorem Butlerem, jsem v roce 2000 otevřeně vyhlásil myšlenku na územní bílý separatismus v podobě Severozápadního imperativu.

GJ: Můžete vysvětlit Severozápadní imperativ a řeknete nám, jak jste k němu dospěl?

HC: Severozápadní imperativ je založen na přesvědčení, že přijde den, kdy Spojené státy

americké ve své současné podobě budou odsouzené k zániku a že je nutné pro fyzické přežití bílé rasy, abychom vytvořili vlast pro všechny naše lidi (z celého světa) někde na severoamerickém kontinentu. Ekonomika, demografie a logistika určují, že nejlepší místo pro takovou vlast je tady na pacifickém Severozápadě. Kromě toho zde máme za sebou dlouhou historii předchůdců a mučedníků, konkrétně zde na Severozápadě působili: Bob Mathews a muži Řádu, Sam a Vicky Weaverovi, Gordon Kahl a i náš nejnovější mučedník Jeff Hughes z kanadského Vancouveru.

Podstatou Severozápadního imperativu je snížení amerického problému do zvládnutelných rozměrů. Jsme prostě příliš slabí, zmatení a je nás příliš málo na to, abychom se ujali vlády v celých Spojených státech, a tak musíme prostě přijmout fakt, že se to prostě nestane. Místo celého obrovského kontinentu a 300 milionů lidí, většinou nám nepřátelsky naladěných, snížíme problém geograficky a demograficky na tři a půl státu s asi 12 miliony lidí, převážně bělochů. S ohledem na nevyhnutelný kolaps Spojených států a kolaps ústřední vlády ve Washingtonu, které dojdou peníze na vyplácení jejich žoldáků, byrokratů a donucovacích orgánů se Severozápadní Imperativ může jevit jako schopný a zároveň dostupný plán. V podstatě nemáme žádný jiný plán, který by byl zároveň uskutečnitelný.

Severozápadní imperativ také snižuje náš problém v podstatě na koloniální válku a ve 20. století existují četné modely, jak vést a vyhrát koloniální válku. Cílem je, aby bylo sporné území neovladatelné a stalo se černou dírou okupační mocnosti, která zde krvácí a přichází tak o peníze, pracovní síly a prostředky a již nechce, nebo nemůže vystát toto krvácení déle a tak snižuje své ztráty. Nejdůležitější prohlášení nacházející se v mém Severozápadním kvartetu je tak důležité, že různé postavy říkají pořád znovu a znovu ve všech čtyřech knihách: „V koloniálních válkách nevyvážejí bílý prapor generálové, ale účetní.“

GJ: Můžete nám říci, co děláte, abyste podporoval myšlenku Severozápadní vlasti a jak se připravujete na její konkrétní realizaci?

HC: Vytvořili jsme „Stranu“ popisovanou v románech Severozápadu, nazýváme ji **Northwest Front** a i když ještě není opravdu stranou a ještě jí ani nebude nějakou dobu, tak právě teď je to, co přesně označuje její název a to: širokým předvojem revoluční strany. Jejího chodu se účastní lidé, kteří se organizují i v jiných skupinách ale i lidé, kteří nejsou doposud zapojeni do žádných. Neexistuje žádný formální status člena, neexistuje velení, a neexistuje hierarchie. Zajišťujeme ale podporu každému, kdo zde žije, nebo je ochoten přijet sem do vlasti a pracovat pro Severozápadní nezávislost.

Nakonec se budeme muset samozřejmě změnit v revoluční stranu. Budeme muset být disciplinovanou bojovou revoluční stranou **politických vojáků**, ale to nám bude ještě chvíli trvat. Bílí Američané jsou ti nejnedbalejší, nejlínější, nejvíce narcističtí a nejvíce neukáznění lidé na světě a oni prostě nemohou vše zabalit do evropského konceptu mysli, jako je teorie politického vojáka. Doposud ne. Budou se muset změnit, nebo zmizí z povrchu země.

GJ: Jako většině lidí v dnešním racialistickém hnutí mi při mém probuzení a vzdělávání nesmírně pomáhal internet. Vy sám jste značně kritický v používání

internetu. Jste dokonce znám jako zarytý kritik silné závislosti hnutí na internetu. Můžete mi vysvětlit své názory na ctnosti a limity internetu pro bělošský nacionalismus?

HC: Internet je realitou života ve 21. století. Chápu to a přijímám to. To, že ještě někdo nevynalezl sud se střelným prachem nebo jadernou energii neznamena, že ještě nemohou být jednou vynalezeny. Stal se nutným zlem, ale přece jen zlem, dle mého názoru.

Internet je z velké části politicky sterilní. A tak neprodukuje téměř nic, kromě dalších internetových stránek. Někdo uvidí velké probělošské webové stránky a je tím inspirován a s nadšením – vytvoří další webové stránky. Je tu obrovský rozdíl mezi tím, co je ve světě fantazie a kyberprostoru – a co je v reálném světě, zde jsou bílí lidé nezaměstnaní a vyloučení z bílých rodin, začínají žít ve stanových městečkách zvaných Obamasville.

Internet dává bělochům faktor dobrého pocitu, že nemusí nic dělat. Posadí se u svého počítače po práci s miskou nachos a několika vychlazenými pivy, hrají potom na VNN nebo surfují na internetu a hledají rasové materiály, možná přidají občas příspěvek, nebo dva a pak na konci večera se vstanou a dovrávorají se do postele s pocitem, že dosáhli něčeho. A jediné, co musí dělat, je vytvářet slova, ale slova na internetu jsou k ničemu v reálném světě, když je nikdo nepřevede do fyzické akce.

Internet poskytuje bílým mužům náhražku akce, místo, kde se mohou kdykoliv schovat. Ano, chápu, že většina z nás má své zaměstnání, rodiny a domovy, které musíme chránit, ale faktem zůstává, že v určitém okamžiku se budeme muset opět postavit na vlastní nohy se zbraní v ruce, jako muži a to nikoliv s povislými hlavami a našima očima sníženými nad obrazovkou monitoru. Internet neusnadňuje posilování ani jedné ze starověkých ctností našich předků, které dnes potřebujeme ze všeho nejvíce znovu objevit. Tou základní je jednoduchá fyzická odvaha.

A konečně, internet poskytuje něco velice cenného všem vysoce dysfunkčním lidem, kteří mu zkrátka nemohou odolat – tím je, že nenesou žádnou zodpovědnost za své chování. Toto není jenom fenoménem Hnutí, ale je to obecným jevem celé civilizace. Internet je psychiatrickou léčebnou a každý to ví. Internet je místem, kde nemocní, pokroucení a často zcela nepřičetní lidé chodí doslova zvracet své průjmy. Nikdy jsem neviděl tolik špíny, zkaženosti, idiotství a primitivního nepřičetného šílenství, které lze najít na internetu každý den. Znáám docela běžné a zřejmě i stabilní, funkční a úspěšné lidi, kteří si sednout za svou klávesnici a najednou jakoby je navštívil pan Hyde. Slyšeli jste už někdy o objevování svého **Vnitřního dítěte**? Je to jako vábnička činů bez následků, kdy internet uvolní u některých lidí jejich Vnitřního blázna.

Přese všechno, co bylo řečeno, internet zůstává jediným prostředkem masové komunikace k němuž máme přístup a který poskytuje něco vzdáleně připomínající rovné podmínky, což je pravděpodobně důvod, proč ho Židé a vláda tolik nenávidí, nicméně láska nebo nenávisť k internetu nic neřeší.

První část rozhovoru Gega Johnsona s Haroldem Covingtonem vyšel na stránkách Counter Currents Publishing.